

Full diocesà

25 de maig del 2014

p5 — Joves del bisbat participen en canonitzacions

p6 — Sta. Joaquina de Vedruna, una dona compromesa

La Mare de Déu del Portal

L'origen del santuari de la Mare de Déu del Portal, dels Prats de Rei, es remunta a les darreries del segle XIV, quan la vila va construir una nova muralla de protecció i defensa. Sobre un dels portals de la muralla —el que mirava a llevant— hi fou col·locada una imatge de la Mare de Déu, arrecerada dins una petita capella, que aviat prengué el nom de Portal pel lloc on era ubicada.

La imatge gòtica és una talla de pedra policromada d'uns 70 cm d'alçada, que representa la Mare asseguda amb el Fill dret sobre el seu genoll esquerre, el qual està en actitud de beneir. Maria seu en un setial sense respall, vesteix túnica cenyida i mantell cordat amb un fermall sobre el pit i replegat sobre la falda i va coronada amb una diadema flororada. Maria mostra Jesús i el dona a la humanitat. El nom del Portal que, com hem dit, originàriament era un topònim, ha esdevingut una advocació plena de significat poètic i espiritual: Maria és «la porta santa d'on va sortir la llum del món» i és «portal del cel sempre obert».

La capella actual fou construïda a finals del segle XVIII, en acció de gràcies de la població per haver-se deslliurat de la pesta de 1761, i d'aquí ve la tradició del vot de poble (2 de maig). Reconstruïda després de la destrucció amb motiu de la guerra civil, si bé la imatge pogué ser salvada.

Si m'estimeu, guardareu els meus manaments

Diumenge VI de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant. (8,5-8.14-17)

Salm responsorial

Aclama Déu, tota la terra.
(Salm 65)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians, s'hauran d'averkonyir d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. (3,15-18)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de coneixe'l, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra, i

està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.» (14,15-21)

Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'averkonyir [...]. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament.

«El misteri que anem recordant»

Mn. Marc Majà i Guiu

Sovint els cristians utilitzem la paraula «misteri» («meditem els misteris de Crist» o «celebrem els sants misteris») sense acabar d'entendre què vol dir. De fet, en el llenguatge col·loquial «misteri» fa referència a quelcom indesxifrable, secret o fins i tot màgic. No és aquest el significat que hi dona la fe cristiana. Per als cristians, «misteri» és tot allò que fa referència a Déu i que, per aquest motiu, no es pot encabir en unes quantes paraules. Parlar de Déu fent ús de la paraula «misteri» ve de la convicció que Déu sempre queda més enllà de les nostres formulacions.

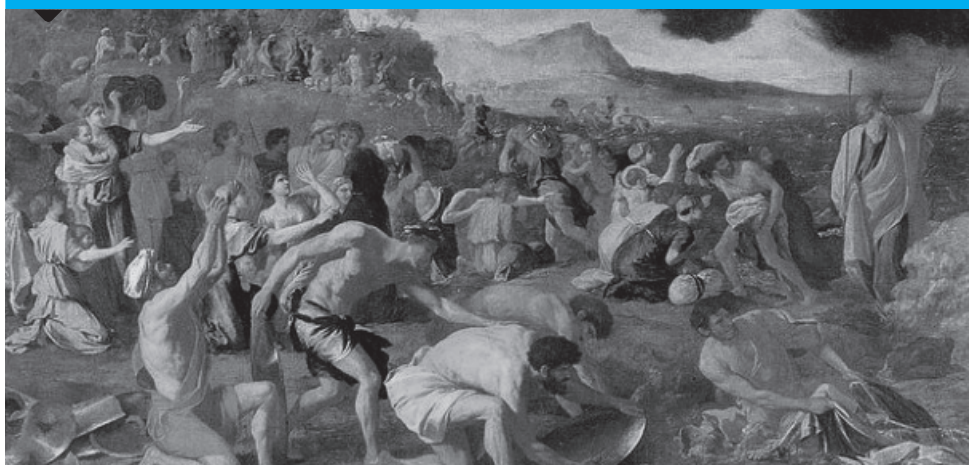
Sense anar més lluny, en la missa d'aquest diumenge comencem demanant a Déu «que el misteri que anem recordant es manifesti en les nostres obres». Quin és el misteri que anem recordant per Pasqua? El misteri de la resurrecció de Jesús. I de quina manera aquest misteri es manifesta en les nostres obres? Primerament, es manifesta en el tipus d'obres que fem. En efecte, creure en Crist ressuscitat ens porta a viure d'una determinada manera: «Si m'estimeu, guardareu les meus manaments».

En segon lloc, es manifesta en el motor que ens impulsa a actuar: el seguidor de Crist agafa forces del seu Sant Esperit. Ho diu el mateix Jesús: «Jo prepararé el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.»

Per últim, es manifesta en el que transmetem als altres: el testimoni de la fe en Crist. Ho recull l'apòstol Pere: «Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu.»

La imatge

«Convertí el mar en terra ferma...»

Aquesta pintura de Nicolas Poussin representa el pas del Poble de Déu pel Mar Roig. Es pot veure a la National Gallery of Victoria (Melbourne).

Agenda

Lit. hores: Setmana II

25 diumenge VI de Pasqua / Cicle A

— Sant Beda, el Venerable, prevere i doctor de l'Església (673-735)
 — Sant Gregori VII, papa (1020-1085)
 — Santa Maria Magdalena de Pazzi, religiosa (1566-1607)
 Fets 8,5-8.14-17 / Salm 65 / 1 Pere 3,15-18 / Joan 14,15-21

26 dilluns

— Sant Felip Neri, prevere, (1515-1595)
 Fets 16,11-15 / Salm 149 / Efesis 1,3-6.11-12 / Joan 15,26-16,4a

27 dimarts

— St. Agustí de Canterbury, bisbe (†605)
 — Sant Juli, màrtir (†311)
 Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11

28 dimecres

— Sant Lanfranc, bisbe (†1089)
 Fets 17,15-22-18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15

29 dijous

— Sant Just, bisbe (s.VI)
 Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

30 divendres

— Sant Ferran III el Sant (1199-1252)
 — Sta. Joana d'Arc, verge (1412-1431)
 — Beat Pere Tarrés, metge i prevere (1905-1950)
 Fets 16,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a

31 dissabte

— La Visitació de la Mare de Déu
 — Santa Amèlia, verge (s.VII?)
 Sofonies 3,14-18 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5-6 / Lluc 1,39-56

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra (I)

Joan Casas

Començà en ple hivern, el dia 30 de gener, amb la missa a l'altar de Sant Bernat Calbó de la catedral de Vic, presidida pel senyor bisbe, acompanyat de Mn. Josep Massana, arxiprest de l'Anoia-Segarra, Mn. Eduard Flores, vicari de Santa Maria d'Igualada, i el canonge Salvador Mundó.

Maians

El dia 1 de febrer, el bisbe féu la visita pastoral a Sant Andreu de Maians. Malgrat l'hivern cru, els ametllers ja començaven a treure punta. Tenen cura de la parròquia els preveres de la Seu de Manresa, Antoni Boqueras i Xavier Estopà. Mn. Antoni esperava el pastor a la porta de l'església mentre la Francina, que és un puntal fort de la parròquia, anava posant les coses en ordre. La gent anà arribant a pesar de ser un dissabte al matí. Missa estacional cantada pels joves germans Martí Gomila de Castellfollit del Boix, parròquies molt unides perquè tenen els mateixos capellans. Per cert que la gent n'està molt. Homilia anticipada de la Candelera, centrada en la «Llum que es revela a les nacions».

Exposició del Santíssim, converses, visita als malalts i signatura de llibres. El despatx parroquial és presidit per la fotografia engrandida de Mn. Bartomeu Pelfort (a.c.s.). Havia fundat un taller de costura que donava feina a les noies del poble. Llàstima que se'ns va morir massa d'hora. Era un home bo, traçut i generós. La gent de Maians en guarda bon record.

L'Espelt

Al vespre, amb boira, es féu la visita a Santa Magdalena de l'Espelt. El seu rector, Mn. Antoni Maria Bausili, ens esperava prop de l'altar amb l'estufa de butà encesa. Feia fred. A l'hora van venir les famílies amb els cistells de fruita de Sant Blai. La presència episcopal mereixia anticipar-se a la festa. Els nens miraven curiosos el que s'anava fent mentre jugaven amb les candeles. Una bonica visita en la nit fosca.

Bellprat i Fillol

El dia 2, diumenge, la Candelera. El matí fou radiant de llum i sol. A les 11, visita a St. Salvador de Bellprat. L'església està molt ben situada a l'extrem de la província de Barcelona, a la frontera del bisbat de Vic, però amb prefix telefònic de Tarragona. El rector, Mn. Josep Grau, ho té molt endreçat i net. Vingué la gent, s'encengueren les candeles i se celebrà la fe. Salutacions i agraïments, però l'eixint de missa fou lleugeret, perquè a les 12,30 havíem de ser al poble germà de St. Cristòfol de Fillol. La gent esperava a fora, prenent el sol: quin dia més bonic! Al final un bon grup de Bellprat i Fillol ens convidaren a un dinar de germanor. A les 5 de la tarda ja érem a Vic celebrant la Jornada de la Vida Consagrada. Eren un centenar de religiosos i religioses de la diòcesi. Es fa rotativament i enguany tocava a la pulcra església de les Dominiques de l'Ensenyança, davant de la catedral.

Alegria dels joves pels nous sants

Mn. Joan Prat

Una vivència única en la històrica jornada de la canonització de dos papes. El nombrós grup de joves pelegrins, enmig d'un mar de gent fervorosa que omplia tots els voltants de Sant Pere del Vaticà, va viure com mai l'alegria de la catolicitat de l'església. El vaixell que ens portà a Itàlia era ja una invasió de pelegrins, i l'estada a Roma va sobrepassar totes les expectatives.

Molts van descobrir la figura de Joan XXIII, amb la convocatòria del Concili, la seva preocupació per la pau i la seva bondat exquisida. En el nou sant hi van descobrir la il·lusió renovadora que després Joan Pau II tornà a despertar en la joventut, enllaçant així els dos successors de Pere, com s'enllaçava la simpatia dels joves pel papa emèrit Benet i el papa Francesc.

El grup del bisbat de Vic va reunir-se a la capella de Santa Mònica, just davant les Calcutes del Vaticà, per celebrar la missa del dissabte amb el senyor bisbe de Vic. Després, els joves de Vic, Igualada, Moià, Manresa i Cervera van refugiar-se literalment a l'església dels holandesos, a també escassos metres de la Columnata, fent vetlla de pregària i d'espera joiosament festiva amb les germanes del Verb Encarnat, que també portaven un nombrós grup de joves.

Així, entrada la matinada els nostres nois i noies van ser dels primers d'entrar al recinte vaticà per a l'emocionant missa i ser saludats després del Regina Coeli pel papa Francesc des del «papamòbil». Una jornada que quedarà sempre en la memòria de tots els joves pelegrins.

Ordenació a Poblet

Redacció

«El Senyor ha ressuscitat d'entre els morts, tal com havia dit; alegrem-nos-en, perquè regna per sempre. Al·leluia.» Amb aquestes paraules plenes de neguit i de joia començava la litúrgia del dilluns de Pasqua, 21 d'abril, en què l'arquebisbe d'Urgell, Joan Enric Vives i Sicília, ordenà de diaques dos monjos de Poblet, fra Salvador Batet, de trenta-un anys, natural d'Igualada, i fra Octavi Vilà, de cinquanta-dos anys, de Tarragona.

Ritu d'ordenació, durant l'eucaristia. Després de llegir l'evangelí del dia en el qual, juntament amb les dones, experimentàvem l'alegria de trobar el Senyor ressuscitat, s'ha fet la crida dels candidats i la petició del pare abat, que ha demanat al bisbe que els ordenés de diaques. La celebració ha estat molt participada, amb l'església ben plena, que, una vegada més, com en la nit santa de Pasqua, ha exultat amb els cants del poble fidel acompanyats pel magnífic orgue Metzler. Ens n'alegrem i donem gràcies.

Santa Joaquina de Vedruna, una dona compromesa amb el seu temps

Redacció

El naixement de Joaquina no és notícia sinó per als seus. Se n'alegren els seus pares, Llorenç de Vedruna i Teresa Vidal. Va néixer a Barcelona el 16 d'abril de 1783. Sense fotografies, costa trobar referències de la seva infància. Joaquina, que més tard promourà l'escola femenina, no va al col·legi. La majoria de les famílies benestants i generalment nombroses tenia a la llar un preceptor que proporcionava un ensenyament bàsic i elemental sense dret per a anar a la Universitat. La formació quedava completada amb la doctrina cristiana apresada a casa i a la parròquia.

Teodor de Mas era l'hereu d'una família de terratinents de Vic, era també procurador a Barcelona. Els 70 km de distància entre Barcelona i Vic eren aleshores un trajecte que no permetia pas caps de setmana a la llar familiar. Un bon dia el jove procurador demana una entrevista al seu col·lega i pare de la Joaquina. Però no tracta de plets sinó de propostes molt personals: el casament amb Joaquina, que accepta la proposta del seu pare per la devoció que li professa.

Passos vers una vida per a ser tota de Déu

En 1816 una tuberculosi posa fi a Teodor. Han passat disset anys, de casats. Sis fills. Quelcom es manté inesborrable en la vida de Joaquina: la confiança en Déu que és pare, la contemplació de Jesús a la creu, assumint tot dolor humà i donant sentit al sense-sentit i coratge per tirar endavant malgrat tot. Joaquina és realista. D'ara endavant viuran al

Mas Escorial. Joaquina no deixa de ser la viuda d'un hisendat amb títol nobiliari, amb la complexa responsabilitat d'un mas, amb terres, bestiar, masovers, sotmès a plets i contribucions. A Vic la Joaquina pràctica i realista s'anà transformant en la Joaquina espiritual, que guarda en el més pregon del seu ésser aquella vocació primera: ser tota de Déu.

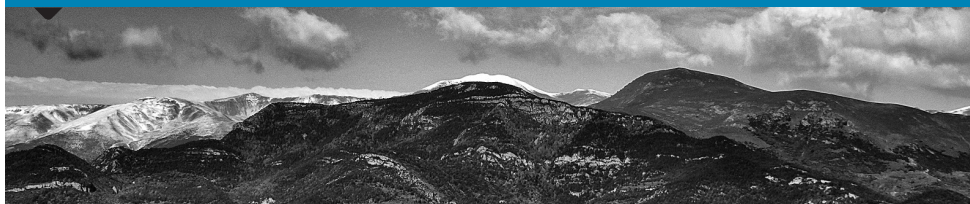
Joaquina, com una antena parabòlica, recull en el Mas Escorial la varietat de canals per on arriben els crits i murmurs de les misèries humanes, de les mancances dels homes, dones i infants del seu temps. Fou en 1819, un dia que Joaquina recordarà sempre, quan la cavalleria la va deixar davant l'església dels caputxins per conèixer fra Esteve, a qui Joaquina prengué com a director espiritual. És un temps de pregària intensa, d'un refermat compromís amb els més pobres i marginats de Vic. L'estil de «dona» Joaquina és objecte de comentaris i crítiques per part dels qui se senten avergonyits que una senyora del seu llinatge es faci amb gent de baixa categoria. La llibertat de Joaquina es reforça contemplant Jesús, que essent ric es va fer pobre per nosaltres. El 6 de gener de 1826, Joaquina s'apressa camí del palau episcopal, on pronunciarà els vots religiosos. El Mas Escorial té les portes obertes, perquè la vida religiosa escollida per Joaquina no queda reclosa entre parets sinó que es projectarà en dos camps: l'educació i la sanitat. És la fundació de les Vedrunes. Joaquina les regí fins a la seva mort, el 28 d'agost de 1854.

L'article

Ripollesa

Pere Oliva, prevere

Pasqua i primavera solen coincidir. I especialment quan la Pasqua és tardana. Enguany la proximitat de la festa major dels cristians i l'entranyable diada de Sant Jordi ens porta a valorar aquest temps primaveral com un moment òptim per a passejar, gaudir de l'exterior i agrair a Déu —com ja feien els antics— la germinació generosa i gratuïta de la natura que ens envolta.

Certament, hi ha indrets de la nostra diòcesi on aquesta vigoria ecològica es percep amb més intensitat. I de nou, Montgrony. Un grup d'escolans, l'edat dels quals s'assembla a l'estació que descrivim, i un parell d'adults, vam gaudir d'una petita ascensió. De Gombrèn a Montgrony pujant pel camí que s'arrecera enmig del bosc i que, torrentada amunt, ens encimbella prop d'aquest santuari marià del Ripollès.

Escenari sublim, matí nítid, i els tons d'una variació imprecisa de verds, atorgaven a la postal que ens brindava el camí una plasticitat quasi impressionista. Drecera amunt fins a assolir el restaurant i l'esglesiola arrapada com l'heura a la roca esglaonada. Una pregària discreta, veus d'infants i l'oració compassiva de sant Francesc d'Assís, que ens convida a esdevenir instruments al servei del Mestre i Senyor. Instruments d'amor, de pau, de goig compartit, de renovada innocència...Els dons de Pasqua. Els millors dons per a la vida de la humanitat quan són acollits lliurement.

Una pregària discreta, veus d'infants i l'oració compassiva de sant Francesc d'Assís, que ens convida a esdevenir instruments al servei del Mestre i Senyor

Des del segle IX, la presència mariana conjuga a la perfecció la convivència amb una natura feréstegament bella. I, des de l'església romànica de Sant Pere, la panoràmica ventilada d'un horitzó de muntanyes assenyalava aquells perfils familiars del Pedraforca i els Rasos de Tubau, davant nostre; i ens els serveix com una amanida atractiva, que fa de bon menjar amb els ulls, ungida per la mà discreta i atenta d'Aquell que crea, manté i ordena en caritat la vida del món.

La Pel·lícula

No se aceptan devoluciones

Director: Eugenio Derbez.

Mèxic, 2013. Comèdia dramàtica. Valentín, un tipus faldiller, solter i egoista, de sobte ha de fer-se càrrec d'una filla a la qual no coneixia, fruit d'una aventura ocasional. Decidit a retornar la nena a la seva mare, emprèn un viatge amb ella a Los Angeles, però la convivència amb la criatura l'acaba transformant. La pel·lícula aconsegueix de combinar l'aspecte dolorós amb l'humorístic, cosa no gens fàcil, tractant el tema de la maduresa, del descobriment de la paternitat, de la malaltia en clau positiva i de l'adopció per part d'homo-sexuals, evitant de caure en el «políticament correcte». La pel·lícula ha obtingut èxit de públic. «Valentín comprèn que, en la vida, si un està en la posició correcta, tot suma. Una pel·lícula divertida, original, amb ritme i, en certs moments, commovedora»

Fe i caritat en la malaltia

Romà Casanova, bisbe de Vic

En les nostres Esglésies hi ha molt treball apostòlic a favor dels malalts. Són moltes les realitats eclesials dedicades als malalts i a les seves famílies: les congregacions religioses que treballen en el món de la salut, els qui fan el servei religiós als hospitals i residències, els visitadors de malalts a les parròquies, institucions com l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes... Són moltes les persones que, des de la fe i la caritat, se senten cridades a visitar i acompanyar els ancians i els malalts. Aquest és un dels signes de fe i caritat cristianes en el cor d'una persona.

Viure la fe i la caritat en el moment de la malaltia és un do de l'Esperit Sant. Saber posar la mirada en l'amor de Déu, que no abandona mai ni un de sol dels seus fills, dona pau en el cor del qui sofreix per la malaltia i dels qui l'acompanyen i amb ell sofreixen. Però no sempre aquesta fe es fa sentiment. Hi ha molts moments en la malaltia en què l'obscuritat es fa present, en què costa de trobar sentit al que es viu, en què l'esperança sembla esvair-se. Per això en la malaltia és molt important la pregària. Però també costa, pregar en el moment de la malaltia. Les forces van minvant, l'atenció es fa difícil, les paraules costen de sortir. Per això en el moment de la malaltia ens cal tenir ben present que la millor pregària és l'oferiment del que som,

amb la nostra feblesa i pobresa. La vertadera pregària és la que surt del cor i es vol adreçar al cor de Déu. Posar-se en presència de Déu, encara que no ens surtin paraules, però amb l'actitud d'unir-se a Crist crucificat, és la millor pregària. Mirar el sant Crist amb fe i amb amor, ja és excel·lent pregària.

Hi ha molts moments en la malaltia en què l'obscuritat es fa present, en què costa de trobar sentit al que es viu

En aquest moment en què hem de llançar-nos a l'aventura missionera, us demano, als malalts i ancians, la vostra pregària per aquesta intenció. No és pas fàcil sortir a anunciar Crist als nostres germans que no el coneixen o l'han oblidat. Ens cal a tots un cor ple d'amor a Crist i als germans. Ens cal molta fe i molta caritat. La vostra pregària, estimats malalts, és de gran valor davant de Déu. Invoqueu l'Esperit Sant perquè es vessi a mans plenes en el cor dels qui formem l'Església de Vic. Demaneu a Maria, estel de la nova evangelització, que ens guiï a redescobrir el seu Fill, Jesús, i a portar-lo als nostres germans, sense cap distinció.

